

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **X**, zastoupen Mgr. Hynkem Gajou, advokátem se sídlem Sevastopolská 339/4, Brno, proti žalovanému: **Celní úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Koliště 634/17, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2023, č. j. 31 Af 38/2022-118,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Hynka Gaji **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný nařídil exekuci příkázáním pohledávky z účtů žalobce, vedených u poskytovatelů platebních služeb Československé obchodní banky, a. s. a mBank S. A. exekučními příkazy ze dne 5. 5. 2022, č. j. 263497/2022-530000-42 a 263497-2/2022-530000-42, a to za účelem vymožení neuhrazené pokuty uložené v blokovém řízení Policíí ČR dle pokutového bloku ze dne 27. 7. 2017, č. B 0477685. Žalobce podal návrh na odklad a zastavení exekučního řízení, který žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 5. 2022, č. j. 263497-9/2022-530000-42, zamítl. Proti exekučním příkazům a rozhodnutí o zastavení a odkladu exekučního řízení brojil žalobce námitkami. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2022, č. j. 263497-28/2022-530000-11, zamítl námitku směřující proti exekučním příkazům. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2022,

č. j. 263497-27/2022-530000-11, zamítl námitku směřující proti rozhodnutí o návrhu na odklad a zastavení exekučního řízení (dále též souhrnně „rozhodnutí žalovaného“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutím žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že nemohl zohlednit finanční poměry žalobce při nařízení exekuce, neboť mu před zahájením exekuce nemohly být známy. Z téhož důvodu nemohlo být při zahájení exekuce přihlédnuto k zákazu zahájení exekuce za situace, kdy je od počátku zřejmé, že vymožené náklady nepokryjí ani náklady exekuce. Krajský soud se ztotožnil i se závěrem, že nebyly splněny podmínky pro odložení nebo zastavení exekučního řízení. Podle judikatury totiž zastavení exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), nepřichází v úvahu u exekucí příkázáním pohledávky. Závěrem rozsudku krajský soud uvedl, že se nezabýval námitkou žalobce, že žalovaný v rámci exekučního řízení č. 0810400617 údajně protiprávně vymohl nedoplatek dlužné částky ve výši 6 200 Kč z účtu vedeného Věznicí X. Ze samotné námítky bylo zřejmé, že se týkala jiného exekučního řízení a nejednalo se o skutečnost, jež by byla součástí řízení předcházejících vydání rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se tak danou námitkou nemohl zabývat, jelikož předmětem řízení byl pouze přezkum zákonnosti napadených rozhodnutí žalovaného a řízení, která předcházela jejich vydání. Rozsudek krajského soudu (jakož i všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel souhrnně namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro opomenutí části žalobní argumentace. Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že se nezabýval jeho námitkou, podle které žalovaný v rámci exekučních řízení vymohl nedoplatek dlužné částky z účtu žalobce vedeného Věznicí X protiprávně z tzv. nezabavitelné částky chráněné zákonem. Žalovaný postupoval v rozporu s § 25 odst. 4 zákon č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o výkonu trestu“), a v rozporu s relevantní judikaturou Ústavního soudu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nepovažuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Předmětem řízení před krajským soudem byl přezkum rozhodnutí ze dne 9. 8. 2022, č. j. 263497-28/2022-530000-11, a ze dne 25. 7. 2022, č. j. 263497-27/2022-530000-11. Argumentace, podle které žalovaný nezákonně zabavil částku z vězeňského účtu stěžovatele, se tak mýjela s předmětem řízení. Byla nadto pro danou

pokračování

věc irrelevantní. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval pouze na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle stěžovatele krajský soud pochybil, pokud se nezabýval jeho námitkou, podle které žalovaný v rámci exekučních řízení vymohl nedoplatek dlužné částky z účtu žalobce vedeného Věznicí X protiprávně z tzv. nezabavitelné částky chráněné zákonem

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004,

č. j. 4 As 5/2003-52, vyslovil, že pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, podle něhož lze „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“ Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45), je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný i tehdy, pokud krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu opomene přezkoumat jednu ze žalobních námitek.

[11] Nejvyšší správní soud není názoru, že by byl naplněn označený stížní důvod. Předně je nutné zmínit, že krajský soud žalobní argumentaci ohledně zabavení částky z vězeňského účtu neopomenul, neboť na ni v bodě 16 svého rozsudku výslovně reagoval: „Soud se nezabýval námitkou žalobce, že žalovaný v rámci exekučního řízení č. 0810400617 údajně vymohl nedoplatek dlužné částky ve výši 6 200 Kč z účtu žalobce vedeného Věznicí X protiprávně z tzv. nezabavitelné částky chráněné zákonem. Již ze samotné námítky je zřejmé, že se týká jiného exekučního řízení a nejedná se o skutečnosti, jež by byly součástí řízení předcházejících vydání napadených rozhodnutí. Soud se tak danou námitkou ani zabývat nemohl, jelikož předmětem tohoto řízení je pouze přezkum zákonnosti napadených rozhodnutí a řízení, která předcházela jejich vydání.“

[12] Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud žalobní námitku neopomenul. Naopak vysvětlil, proč ji považuje za bezpředmětnou, resp. z jakého důvodu se jí nemůže zabývat v rámci meritorního přezkumu. Nejvyšší správní soud přitom se závěry krajského soudu plně souzní.

[13] V dané věci bylo vedeno řízení o žalobě dle § 65 a násl. s. ř. s., podle něhož *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.* Náležitosti takové žaloby jsou uvedeny v § 71 s. ř. s., podle něhož žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat: a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené

pokračování

výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

[14] Předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je tedy rozhodnutí správního orgánu, přičemž je povinností žalobce takové rozhodnutí označit v žalobě [§ 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; srov též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012-54, nebo Kocourek, T. § 71. Náležitosti žaloby. In: Kühn, Z., a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 560]. Podstatnou náležitostí žaloby je také formulace návrhu výroku rozsudku, tzv. petit. I petit musí být formulován ve vztahu k předmětu řízení, tedy k napadenému rozhodnutí [§ 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010-54]. Zákon dále ukládá žalobci uvést v žalobě žalobní body, tedy důvody, na kterých staví nezákonnost, resp. vadnost napadeného rozhodnutí. Žalobními body je ustanoven rámec požadovaného soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Dle ustálené judikatury zdejšího soudu, má-li být žalobní bod projednatelný, je třeba, aby žalobce svá tvrzení individualizoval ve vztahu k předmětu řízení projednávané věci, resp. aby uvedl, jaké aspekty právního a skutkového posouzení správním orgánem považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí (rozsudky ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 Azs 10/2009-61, a ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72).

[15] V souzené věci stěžovatel zcela zřejmě označil jako předmět řízení rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 9. 8. 2022, č. j. 263497-28/2022-530000-11, a ze dne 15. 7. 2022, č. j. 263497-27/2022-530000-11. To vyplývá jak z jím podané (vlastnoručně napsané) žaloby doručené krajskému soudu dne 18. 8. 2022 (č. l. 1 ve spise krajského soudu), tak i z doplnění, které provedl zástupce žalobce - advokát (srov. č. l. 75 a násl. spisu krajského soudu). Doplnění žaloby je na první straně označeno jako „*Žaloba proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 09. 08. 2022, č. j. 263497-28/2022-530000-11, a ze dne 15. 07. 2022, č. j. 263497-27/2022-530000-11 – opravené a doplňující podání*“. V doplnění žaloby je uveden také návrh formulace výroku rozsudku, ve kterém stěžovatel opět vymezuje jako předmět řízení jen dvě výše uvedená rozhodnutí žalovaného. S ohledem na uvedené tak nelze krajskému soudu vytýkat, že za předmět řízení považoval shora označená rozhodnutí žalovaného. Krajský soud současně nepřehlédl argumentaci proti postupu žalovaného v „*exekučním řízení č. 08104006178*“. K té zcela správně uvedl, že týká jiného exekučního řízení a mýjela se tak s předmětem daného řízení. Její věcné nevypořádání tak nemůže zakládat nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 33/2009-124). To stejné platí i pro navazující argumentaci (vč. stěžovatelem akcentovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16). Argumentace tímto nálezem zřetelně souvisí s namítanými pochybeními v „*exekučním řízení č. 08104006178*“. Představuje pokračování (rozvedení) irelevantní, resp. s předmětem řízení míjející se argumentace (viz výše). Nejvyšší správní soud z procesní opatrnosti podotýká, že předmětný náleží by nemohl mít žádný dopad na věcné posouzení zákonnosti rozhodnutí, která byla předmětem přezkumu. Jak Nejvyšší správní soud vysvětlil např. v rozsudcích ze dne 1. 12. 2022, č. j. 7 As 254/2022-52, či ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 317/2017-38, náleží Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1351/16 se týká postihování peněžních prostředků vězňů, umístěných na účtech vedených věznicemi podle zákona o výkonu trestu. V souzené věci předmětem řízení nebyla přítom ani exekuce

příkázáním jiné peněžité pohledávky, ve které by poddlužníkem byla Věznice X. Napadená rozhodnutí souvisela s exekucí nařízením příkázáním pohledávky z účtů stěžovatele u peněžních ústavů. Jedná se tedy o situaci s odlišným skutkovým a právním základem, než jaká byla řešena Ústavním soudem v označeném nálezu.

[16] Ani na základě další stížní argumentace nebylo lze shledat naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Z rozsudku vyplývá, proč nepřisvědčil jednotlivým žalobním námitkám, resp. proč neshledal důvod ke zrušení žalobou napadených rozhodnutí. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163 atd.). Zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64 atp.). Takovými vadami napadený rozsudek krajského soudu netrpí. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal ani existenci žádné vady, ke které by bylo třeba přihlédnout *ex officio* (srov. § 109 s. ř. s.).

[17] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost bez jednání zamítl (§ 110 odst. 1 a § 109 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[19] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 15. 10. 2022, č. j. 31 Af 38/2022-70, ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Hynek Gaja, advokát. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[20] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

pokračování

z účtu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud nerozhodoval o odměně právního zástupce za úkony v řízení před krajským soudem, neboť o této již rozhodl krajský soud výrokem IV. svého rozsudku (přiznal mu odměnu v celkové výši 13 991 Kč).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu